

РЕШЕНИЕ

№ 6398

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3113** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрк. П. Д., срещу Решение № 471/29.01.2023 г. по НАХД № 12806/2022 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 104 с-в, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № ВГ03032022/4000/Р8-176/31.08.2022 г., издадено от директора на Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура /А./, с което за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, на М. А. Б. е наложена глоба в размер на 1800лева.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Според касатора, по делото безспорно са установени нарушенията и неговият извършител чиято отговорност е била законосъобразно ангажирана. Оспорва се изводът за маловажност на деянието като се изтъква, че съобразно разпоредбата на чл. 189з ЗДвП разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е неприложима за нарушение по ЗДвП. Твърди се още, че решението е постановено при допуснато нарушение на производствените правила, при липса на мотиви. По същество се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление

да бъде потвърдено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. А. Б. моли решението да бъде оставено в сила. Алтернативно моли, при установяване на процесуални нарушения от решаващия състав, делото да бъде върнато на СРС за ново разглеждане.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 24.02.2022 г., в 14:25 г., около 15:00 ч., пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] – тежкотоварен автомобил, марка „Д.“, модел „ФАР 65 430 ХФ“, се движи по път А-6 км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/. За съответното обстоятелство бил генериран запис по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП. Нарушението е установено при извършена проверка от контролните органи на 03.03.2022 г. в 02:05:36 ч. на ГКПП „Р.-Д. мост“, в направление излизане от територията на Република България, където е пристигнало управляваното от М. А. Б. ППС с рег. [рег.номер на МПС] – тежкотоварен автомобил, марка „Д.“, модел „ФАР 65 430 ХФ“, с обща техническа допустима максимална маса – над 12 тона с 5 оси. По време на извършената проверка, на 03.03.2022 г. Б. заплатил дължимата независимо от съответната административно-наказателна санкция такса по чл. 10б ал. 5 от Закона за пътищата в размер на 167 лв.

Съставен бил АУАН № ВГ03032022/4000/Р8-176/03.03.2022г. АУАН бил предявен и връчен на Б., който го е подписал, без възражения. Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № ВГ03032022/4000/ Р8-176/31.08.2022 г. за нарушение по чл. 179, ал. За ЗДВП., за което му наложил „глоба“ в размер на 1 800 лв.

Според решаващият състав, АНО е допуснал нарушение на материалния закон, като не е приложил института на чл. 28 ЗАНН. С тези мотиви районният съд е отменил процесното НП.

Така постановеното решение е постановено при допуснато процесуално нарушение, касационно основания по чл.348 ал.1 т.2 от НПК.

Предмета на настоящото, касационно производство с оглед твърдението на страните, съответно нормата на чл. 218 АПК се свежда по приложимостта на института на „маловажност“ по чл.28 от ЗАНН, както и до наличието на допуснато процесуално нарушение от съдебният състав на СРС.

На първо място е прието, че АУАН и НП са съставени от компетентен орган, за което не е налице спор между страните. Прието е също така, че същите са съставени в съответствие с изискванията за форма и съдържание, за което също не се спори по делото.

Съдът е приел за установена личността на нарушителя, факта на нарушението и обстоятелствата при които то е извършено, като и, че дадената правна квалификация на нарушението съответства на приложената материална норма на чл.10 ал.1 т.2 от

Закона за пътищата. Съдът се е произнесъл и приемайки, че деянието е извършено умишлено.

За да отмените оспореният акт, съдът се е позовавал се на Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007г. на ОСНК на ВКС, като е посочил, че в НП и АУАН не е отбелязано изрично, че нарушението е първо от този вид за М. Б., като по делото липсват доказателства, дори данни за противното, поради което нарушението следва да се приеме за инцидентно.

Безспорно посоченото тълкувателно решение вменява задължение за съда да отмени наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона, когато се констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил. За да констатира това обстоятелство съдебният състав на СРС е приел, че няма данни по делото нарушителят да е извършвал друго нарушение от същия вид.

Всъщност, следва да се посочи, че въпроса за допуснато нарушение от същия вид от страна на нарушителя изобщо не е обсъждан в НП и АУАН, така, че да се приеме, че отразеното в тях може да бъде каквато и да било индиция. Ако административния орган счита това обстоятелство за относимо, той безспорно е длъжен да го съобрази, като изложи мотиви съответни на възприетата квалификация. Липсата на каквито и да било съображения в тази връзка обаче не означават автоматично, че това обстоятелство не съществува. Това може да бъде индиция, както че този въпрос е ирелевантен за АНО, така и че посоченото обстоятелство не е налице. Очевидно обаче той е бил релевантен за първата съдебна инстанция. В този смисъл съдът е следвало да събере ясни доказателства установяващи по несъмнен начин посоченото обстоятелство, а не да се базира на несъществуващи презумпции за да формира категорични изводи.

Като продължение, от дефиницията на маловажен случай по пар.1 т.4 от ДР на ЗАНН следва, че преценката следва да се извърши било с оглед наличието на предходно нарушение от същия вид, било с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение.

Като е приел наличието на маловажност въз основа на неустановени факти, при това без да изложи никакви мотиви или съображения относно приложимостта на института маловажност към установеното нарушение, съобразно широкият спектър от възможност за преценка съобразно пар.1 т.4 от ДР на ЗАНН съдът е допуснал нарушение на закона, отменително основание по силата на чл.348 ал.1 т.1 НПК.

Нормата на чл.28 ЗАНН е приложена без да са посочени и установени, респ. без да са налице предпоставки за приложението и, с което се явява приложена и в противоречие с ТР № 1/2007 на ОСНК на ВКС.

В тази връзка следва да се посочи, че института на чл.28 ЗАНН не следва да се прилага голословно или по целесъобразност от съда, а при наличието на ясно установени факти и обосновани правни изводи. В настоящият казус нито са налице ясно установени факти, нито са налице обосновани правни изводи за приложимостта на посочената разпоредба. Поради това същата се явява незаконосъобразно приложена. Нещо повече, дори в своето становище ответника също твърди, че нормата на чл.28 ЗАНН не следва да се прилага.

С оглед твърдението на касатора за допуснато процесуално нарушение при

постановяване на съдебното решение, съдът следва да осъществи и дължимата проверка по чл.218 ал.1 АПК.

В рамките на първото съдебно производство са представени банкови извлечения от 01.02.2022г. до 28.02.2022г., разписка за извършено плащане на тол такса и разписка на маршрутна карта от които се установява за кой участък и в какъв размер е извършено плащане. Посочените доказателства изобщо не са обсъдени от съда при постановяване на неговото решение.

Успоредно с това необсъдено е и възражението, че от представеното извлечение от ел.тол система на маршрутната карта изобщо не се установява за кой момент се отнася поради липсващи дата и час, както и твърдението, че макар извадката да е представена с цел онагледяване на маршрута и отклонението от него, то нито в АУАН, нито в НП е посочено отклонение от маршрута, така, че да се установи съставомерност на претендираното нарушение.

По силата на чл. 220 АПК касационната инстанция следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Съдебната практика трайно и неотклонно приема, че необсъждането на относими възражения и твърдения на страните, в т.ч. и такива свързани с релевантни за изхода от спора, представени доказателства, както и самото необсъждане на представени по делото доказателства представлява съществено нарушение на производствените правила.

В тази връзка намира проявление и правомощието на касационния съд да отмени съдебното решение и върне делото за нова разглеждане от друг състав на същия съд, /арг. чл. 222 ал.2 т.2 АПК/.

И извън въпроса за приложимостта на АПК, на плоскостта на чл.84 ЗАНН вр. чл.305 ал.3 НПК се налага извода, че при постановяване на съдебното решение съдът следва да изложи мотиви въз основа на кои доказателства са формирани съдебните изводи и защо едни доказателства са приети а други отхвърлени.

Всъщност посоченото изискване именно представлява гаранция, че съдът реално се е запознал и анализирал в пълнота относимият доказателствен материал към спора, както и, че е обезпечил правото на защита на лицето анализирайки изложените от него, относими към съществуването на спора твърдения.

Неспазване на посоченото изискване от своя страна се кредитира еднозначно като допуснато съществено процесуално нарушение.

Настоящата инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд.

Поради това следва да се приеме, че е налице касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК. Решението на въззивният съд трябва да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. При новото разглеждане на делото решаващият съд следва да осъществи цялостен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, съобразно разпоредбата на чл.314 НПК, да анализира събраните по делото доказателства, като посочи кои факти счита за установени и въз основа на кои доказателства, съобразно приетото за извършено нарушение, въз основа на което да изведе обосновани правни изводи по същество на спора, като обсъди и мотивирано се произнесе по всички направени от жалбоподателя възражения. В т.ч. и да съобрази указанията на настоящата инстанция относно приложимостта на института „маловажност“ съобразно чл.28 от ЗАНН. При новото

разглеждане на делото, в зависимост от изхода му, въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция, съобразно предвиденото в разпоредбата на чл.226, ал.3 от АПК

Доколкото не е инстанция по същество, касационната инстанция не може да постанови акт, в който за пръв път да обсъди, необсъдени и неанализирани, релевантни за спора факти.

С оглед изложеното и на основание чл. 222 ал.2 т.1 и т.2 от АПК, Административен съд София-град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 471 от 29.01.2023 г. по НАХД № 12806/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.